

Cung Điện

Contents

Cung Điện	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	7
9. Chương 9	9
10. Chương 10	9
11. Chương 11: Vĩ Thanh	10

Cung Điện

Giới thiệu

Thể loại : Cổ đại Editor: aininh Số chương : 10 chương + 1 vĩ thanh Một ngày trời thật đẹp, ta đã chú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-dien>

1. Chương 1

Ta chú ý tới thái giám kia, trong một ngày trời trong nắng ráo, sau giờ Ngọ.

Lúc đó, ta đang phụng mệnh làm việc.

Tại một góc trong thâm cung này, những kẻ có chút ánh mắt đều biết việc hai vị chủ tử Bích Vân Cung và Lưu Hoa Cung trở mặt với nhau. Thật không may trước đó vài ngày tiểu chủ của Bích Vân cung được

hưởng một chút ân sủng. Chủ thượng ban thưởng cho tiểu chủ Cố Hương Chi đặc sản - một sọt cá muối, không nhiều không ít, vừa vặn tám con.

Hôm đó lại nghe được vị chủ tử Lưu Hoa Cung kia che miệng cười nói: “ Vật hiếm lạ như thế. Vị tỷ tỷ của Bích Vân Cung này chắc phải muối mặn một chút. Từ nay về sau ba bữa cơm, mỗi bữa lại mang ra liếm một chút. Sau này còn có cái để mà tưởng niệm.” Vị nhận được cá muối nhưng lại không nỡ ăn kia, nghe xong quả nhiên giận dữ. Vì thế sau giờ Ngọ hạ lệnh đem cá muối đến bên cạnh Lưu Hoa Cung phơi nắng, để cho người ở bên kia cũng ngửi được mùi cá muối, dính chút ân điển của Thánh Thượng.

Cá muối ngự ban này thật không hổ là được ngự ban, vừa mới phơi trong chốc lát, đã thu hút đầy ruồi nhặng bay đến trong phạm vi hơn mười trượng, bay lượn xung quanh không chịu đi. Khiến vị chủ tử Lưu Hoa Cung từ xưa đến nay vẫn luôn đắc thế khuôn mặt tròn to tức giận đến xanh mét, nếu như bình thường thì đây có lẽ là chuyện vô cùng thú vị.

Thực đáng tiếc, người phải làm việc phơi cá kia lại là ta.

Về sau ta nhớ lại, cuối cùng vẫn có thể nhớ rõ toàn bộ chuyện khi đó. Lúc ta đang buồn khổ cầm chiếc quạt lông gà phe phẩy để đuổi đám ruồi nhặng kia bay đi thì ánh nắng chói chang làm ta cảm thấy hoa mắt chóng mặt, phía trước mặt là hồ sen đang vụ thu hoạch, cách đó không xa chỉ cách một bức tường cung điện, có một tiểu cung nữ không biết ưu sầu đang chèo thuyền hái sen, tiếng ca từ xa lại gần, rồi lại từ gần đến xa, hội tụ ở hai bên lỗ tai của ta thành những tiếng ong ong, tất cả như thôi thúc cơn buồn ngủ của ta.

Cho đến khi bên tai truyền đến tiếng nói xa xôi: “ Vị đại tỷ này, có thể đem một chút cá muối phơi khô qua đây được không?

2. Chương 2

Ta vừa ngẩng đầu thì thấy Dung Đức đang đứng cách một bức tường. Hắn mặt không chút thay đổi đang đứng ở bên song cửa sổ khắc hoa hình bán nguyệt, hai con ruồi rất to màu xanh đang bay lượn xung quanh khuôn mặt tuần tú của hắn giống như đang múa.

Lúc ấy ta còn chưa hiểu được con người tên “Dung Đức” này. Chỉ mơ hồ thấy được nét mặt của người đang đứng cách bức tường và cái trán nổi đầy gân xanh của người đó. Người này có dáng vẻ tương đối phù hợp với khiếu thẩm mỹ của ta, tinh thần ta bỗng cảm thấy dễ chịu, tiếp tục nhìn kỹ. Ta chợt tỉnh táo lại tự hỏi người này là ai?

Bởi vì hai ngày trước đó, ta vừa hết ca trực, khi ta đang trên đường trở về thì từ trong miệng của vài cung nữ biết được cung điện bên cạnh mới tới một gã “dáng vẻ rất hiên ngang “ là thái giám chuyên làm việc tạp dịch. Đừng vội chê cười chúng ta, tại thâm cung này, chúng ta đã nhìn quen rất nhiều thái giám có dáng vẻ hoặc là gầy gò gò, hoặc là kỳ quái, thích nhuộm hồng móng tay, so với Lan Hoa Chỉ của các thái giám khác thì dáng vẻ cao ngất, mặt mày tuấn mỹ, một cổ hơi thở nam tính đập vào mặt lại xuất hiện trên người một thái giám như hắn..... đúng là mới thấy lần đầu.

Ta đột nhiên cảm thấy được mặt mình đang nóng lên.

Chuyện này xảy ra thật đúng dịp, đoạn thời gian đó ta vừa mới có một đóa hoa đào quần thân, đóa hoa đào này chính là đại thái giám Liên Anh công công trong cung Trang phi nương nương. Mùa đông năm trước, Liên Anh công công ở trong cung gặp phải một vụ kiện cáo, khá là nghèo túng trong một thời gian. Hắn ta thường ngày luôn có thái độ ngạo nghễ với mọi người nên nhân duyên không tốt, đang lúc nghèo túng lại bị bệnh, cũng không có người để ý tới. Khi hắn ta bị một người đoạt mất vị trí trong đoàn tùy tùng, đã ngã bệnh suýt mất nửa cái mạng. Ta thấy hắn đáng thương, tặng mấy thang thuốc, bưng nước cho hắn. Sau khi, Liên Anh công công thoát ra từ hiểm cảnh khôi phục lại chức vị, rốt cục cũng nhớ tới lòng tốt của ta, ngoại lệ ban thưởng cho ta một cái ân điển, muốn cùng ta góp gạo thổi cơm chung.

Cung nữ thân phận hèn mọn giống như ta có thể ở cùng đại thái giám bên cạnh Trang phi nương nương, dựa theo cách nói của những người khác thì đúng là do phần mộ tổ tiên của ta hương hỏa tốt. Chỉ là Liên Anh công công ngàn tốt vạn tốt nhưng lại có một chỗ cổ quái, đó là buổi tối hần ta thích thoa son môi, mặc yếm hồng của trẻ con để đi ngủ. Ta tự nhận thấy bản thân là một người tính tình thành thật. Bình thường, ta có thể chấp nhận an ổn sống cùng với người già một chút hay xấu một chút cũng không sao, chỉ có duy nhất chuyện này của Liên Anh công công là ta không chịu được.

Sau khi từ chối không có hiệu quả, ta đau khổ suy nghĩ phương pháp cự tuyệt. Rồi sau đó cho ra kết luận: hoặc là ta xuất cung cáo đầu làm ni cô, hoặc là ta tự tìm một người góp gạo thổi cơm chung, cắt đứt ý niệm của Liên Anh công công. Xét thấy ta thật sự vẫn còn luyện tiếu vạn tượng hồng trần, đành phải tính toán chế tạo ra một đoạn nghiệt duyên tốt lành hơn để ngăn cản đoạn nghiệt duyên với Liên Anh công công.

Dưới tiền đề đã đặt ra đó, khoảng thời gian này, ta hề gặp được thái giám nào có tướng mạo đằng hoàng, đứng đắn một chút, theo bản năng khó tránh khỏi sẽ có chút, có chút..... Khụ, ý nghĩ kỳ quái.

3. Chương 3

Cách một bức tường cung điện, ta phơi cá muối. Dung Đức phơi một ít dược liệu và sách thuốc bị ẩm mốc từ mùa đông, hai người nhờ vậy mà quen biết.

Dung Đức là một người cho ta cảm giác rất kỳ quái. Ngay từ đầu, ta đã cho rằng hần tính tình không tốt. Bởi vì, khi hần nhìn thấy vẻ mặt ửng đỏ của ta, cuối cùng hần lại hé ra vẻ mặt thối hoác. Màu da của hần rất trắng. Cách song cửa khắc hoa khi đó ta còn phát hiện mười ngón tay của hần thon dài tuyệt đẹp, không giống như là người đã từng làm việc nặng. Mà trên người hần lại có một loại khí thể rất đặc biệt. Lúc hần trưng ra khuôn mặt đen sì trông mắt nhìn ta, vô cùng có khí thế.

Ta cùng với cung nữ Châu Hoa cùng đưa ra kết luận: đây là người đàn ông có khí phách.

Dựa theo tình tiết phát triển của những câu chuyện xưa thì ấn tượng đầu tiên của ta với hần vô cùng hồngбет, dĩ nhiên là hần không thể có thiện cảm với ta. Nhưng mà duyên phận là thứ thật kỳ diệu. Ông trời đều đã an bài. Vì thế cuối cùng có một ngày nào đó, bầu trời điên cuồng thổi từng trận từng trận gió đến. Dung Đức phơi sách thuốc bị gió cuốn bay từ đầu tường bên kia đến đầu bên này, liên tiếp hai ba cuốn phạch phạch rơi xuống ao nước nhỏ ở bên này. Ta thấy Dung Đức ở tường ngăn bên kia nhìn cái ao nhỏ nhứu mày, không nói hai lời mang tới cây gậy trúc để vớt sách. Trong quá trình đó, ông trời giống như hiểu được suy nghĩ mãnh liệt trong lòng ta. Thấy ta đang muốn làm chuyện gì đó để lấy lòng vị thái giám đẹp trai có khí phách đàn ông nhất này, nên bùm một tiếng, ta rất không cẩn thận mà rớt xuống ao.

Hậu quả của việc này là ta bị cấp trên nghiêm khắc răn dạy một trận. Thật không ngờ đúng lúc này lại gặp ngày nắng tháng năm khiến ta bị cảm lạnh phát sốt. Đêm đó, ta sốt cao nên có chút mơ hồ, cảm thấy Châu Hoa lần mò đi vào đặt trong lòng bàn tay ta một vật, hình như đó là một cái bình thuốc. Khi đó, ta giữa lúc mơ hồ vẫn còn giữ được một chút cảnh giác.

Sau đó, chuyện của ta với Liên Anh công công có một vài tin tức bị đồn thổi ra ngoài. Ta ở Bích Vân Cung gặp phải tình huống này lại thấy có một chút tốt đẹp. Ta nghe được một vài lời đồn đãi nói rằng hai vị tiểu chủ của Bích Vân Cung và Lưu Hoa Cung đều là người ở dưới trướng của Trang phi nương nương, trùng hợp hai người đó đều có chút lòng dạ, không phải cam tâm tình nguyện quy phục. Mấy ngày nay, Bích Vân Cung cùng Lưu Hoa Cung càng lúc càng được hưởng nhiều ân sủng, so với Trang phi nương nương thì địa vị có xu thế gần ngang nhau. Chuyện tranh thủ tình cảm trong hậu cung này rất khó bảo toàn, không ai biết được ngay sau đó có thể là mưa máu gió tanh, đang ở thời điểm như thế này, càng cần phải phân rõ giới tuyến, bo bo giữ mình, để tránh khỏi việc rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục. (1)

Vị Liên Anh công công kia đưa tới đồ vật này nọ, bất luận là như thế nào cũng không thể tiếp tục nhận.

Lại nghe Châu Hoa hì hì ghé sát vào ta bên tai nói: “Đoán sai rồi! là người đó đưa tới?”

Là Dung Đức.

Ta lúc này thấy thật bất ngờ, kích động một phen. Đêm đó, ta sốt cao toàn thân toát ra đầy mồ hôi, ngày hôm sau đã khỏe lại. Trong lòng vui vẻ phần chần tiếp tục nhận nhiệm vụ phơi cá muối, còn có chút xúc động phải chăng kéo dài thời gian phơi cá muối thật lâu mới tốt.

Thế nhưng ngày đó ở tường ngăn ta lại không nhìn thấy Dung Đức.

(1) - muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

4. Chương 4

Sau đó, nghe nói vị chủ tử của Bích Vân Cung của chúng ta cùng với Trang phi nương nương có một chút va chạm nhỏ nhỏ.

Mâu thuẫn bắt nguồn từ một đêm Thánh Thượng ban thưởng yến tiệc đặc biệt. Tiểu chủ của Bích Vân Cung đã múa một điệu múa vô cùng độc đáo. Thánh Thượng vui mừng hơn hở, ngoại lệ ban thưởng cho tiểu chủ được ngồi sát bên cạnh, còn ban một đĩa mứt Hương Sơn mà Trang phi nương nương thích nhất cho nàng. Nghe nói về mặt Trang phi nương nương lúc ấy còn có chút biến sắc. Cách một ngày, hai người ở đình nghỉ mát trong ngự hoa viên không ai chịu nhường nhịn ai, Bích Vân Cung mấy ngày gần đây được hưởng nhiều ân sủng, khó tránh khỏi thái độ có chút kiêu căng. Trang phi nương nương giận dữ, lập tức hướng tiểu chủ Bích Vân Cung lập quy củ, để cho nàng ở đứng dưới ánh mặt trời khoảng hai canh giờ, khiến nàng bị phơi nắng đến ngất xỉu. Nghe nói tiểu chủ sau khi trở về vô cùng tức giận, ngay cả cung nữ tâm phúc nhất là Như cô nương cũng bị đánh sưng cả mặt.

Mà ta thật sự cũng gặp chút rắc rối, ngày ấy lúc tin đồn này vừa phát ra, Liên Anh công công lại cố tình sai tiểu thái giám thuộc hạ tới cửa tìm ta, không may bị Như cô nương khuôn mặt sưng phù bắt gặp. Nàng trong lòng tràn đầy ý muốn thấy người gặp vận xui, làm sao có thể buông tha cho ta. Tiểu thái giám vừa đi liền hung ác trừng phạt ta, cuối cùng phân công cho ta công việc mà người ở trong cung rất chán ghét — là nhiệm vụ đảo thùng phân ban đêm cho ta.(1)

Ta ngoài việc âm thầm cầu nguyện các vị chủ tử, cô nương một đám người thân thể béo khỏe, đừng ăn quá no đến mức không còn cách nào khác phải cho ra ngoài.

Dưới tình huống này, ta ngẫu nhiên lại gặp được Dung Đức. Khiến người ta đổ kị là hai ngày không nhìn thấy, hẳn lại có thể thăng quan.

Thái giám tổng quản của đảo dạ hương (2).....

Ta vĩnh viễn cũng quên không được. Lúc ấy, ta dùng chiếc khăn nhỏ bịt chặt mũi đến không thể thở nổi, lúc giao chìa khóa về mặt buồn rười rượi, thỉnh linh trong bóng đêm truyền đến giọng nói ôn hoà: “ Ngày mai còn đến muộn như vậy, bản đại nhân sẽ để cho người trông thùng đựng phân cả một đêm.”

Giọng nói này tràn ngập khí phách đàn ông.....

Ta đột nhiên ngẩng đầu, thấy một người cao gầy đang một mồi tựa vào cái ghế, cũng dùng khăn bịt kín mũi, về mặt thoắt hoắc quen thuộc.....

Ta lắp bắp nói: “ Người, người tại sao lại ở trong này.”

Hắn dường như rất sững sốt, nheo lại mắt nhìn phía trước, một lúc lâu sau mới giật mình, ngón tay mang theo vẻ nhả nhận gõ một cái cười nói: “ Hóa ra là người phơi cá muối kia.....”

Cái bóng của ngọn đèn chiếu nên khuôn mặt hắn, khiến mặt hắn trông giống như bị tách làm đôi, nhưng lại khiến cho vẻ tươi cười trên khuôn mặt kia có chút tà khí.

Ta chân tay luống cuống, cảm giác mặt mình lại đang đỏ lên, ngốc nghếch nói: “Ta gọi là A Bích, Dung, Dung Đức.” Nói xong cái trán khẽ nhăn lại một cái

” Tôn ti khác biệt, từ nay về sau, người nên gọi ta là đại nhân! “ Hấn nói.

(1) và (2): Thời cổ đại, không có hệ thống nhà vệ sinh và hệ thống xả nước tự động cho thùng phân (còn gọi là nhà vệ sinh), sau khi đầy cần phải được lấy ra. Vì vậy, sẽ có một người nào đó ở giữa đêm, mỗi khi cửa phân đóng cửa, đến cửa trong của mỗi nhà vệ sinh lấy phân ra, đảo dạ hương liên quan đến việc đảo ngược phân, là một ngôn ngữ văn minh cổ đại.

5. Chương 5

Giọng nói của hấn mang theo một loại đặc thù, có chút hương vị biếng nhác, giống như cái ngày nắng gắt nào đó sau giờ ngọ, gió thổi làm chuyển động guồng nước, chậu băng dưới mái hiên tỏa ra hơi mát, trên chiếu trúc vị chủ nhân đang biếng nhác nằm ở đó, cười xấu xa gỡ một chiếc giày ném về phía một con chó đang ngửa bụng nô đùa, tứ chi đá loạn vào mấy cây hoa nhỏ, nghe thấy bụp một cái rất nhẹ nhàng.

Ta bị âm điệu của tiếng cười kia khiến cho mê muội đánh mất cả hồn phách, quên cả việc mình muốn đi đến đây để tranh luận với hấn về việc lần trước hấn đã nói sai, suy nghĩ có lẽ đó chỉ là nhầm lẫn, tại tầng tầng lớp lớp thâm cung này, chỉ sợ ngay cả ngự tiền đại công công già nhất cũng không có tư cách dám tự cho mình là “Bản đại nhân”, Dung Đức định là nói sai.

Lần gặp lại này đã kích lệ ta rất lớn. Trước đó, ta đối với việc tìm người góp gạo thổi cơm chung thực ra chỉ là thái độ làm cho có lệ, thậm chí cảm thấy cho dù là thái giám hay cung nữ, từ thân thể, đến thân phận lúc bắt đầu, đã xem như là người nửa tàn phế, lại muốn giống những cặp vợ chồng bình thường kết thành một đôi, không khỏi buồn cười. Nhưng nếu người kia là Dung Đức..... Loại giả thiết này khiến cho người ta vô cùng động tâm.

Nhân tiện có một phần động tâm này, khiến cho ta không thể lui bước được, cắm đầu chui vào vườn hoa đào ngăn cách ở tận trên núi cao kia.

Ta bắt đầu thường xuyên quanh quẩn ở cùng một chỗ với Dung Đức. Ta sẽ cố tình từ từ dựa sát vào bụi hoa, hoặc chân tường, nhón chân nhìn xung quanh. Ngày mùa hè có tiếng ve kêu ầm ĩ, ta tại nơi có tiếng kêu vang vang vô cùng, quên hết tất cả, đi tìm kiếm một bóng dáng, nhưng có đôi khi lại phảng phất giống như có thể ngay lập tức nhìn thấy Dung Đức đang chạy ra từ giữa vườn thượng uyển thanh u, trong chớp mắt tất cả mọi thứ như hóa thành một thế giới ánh sáng di động, cả đất trời như chỉ còn lại một bóng dáng rõ ràng kia.

Ta thu thập từng chút việc lật vạt về Dung Đức. Ta để ý thấy, Dung Đức thật sự là một người có chút kĩ tính. Hấn sẽ dùng lược chải mái tóc dài rất cẩn thận tỉ mỉ, đem mũ áo sửa sang lại ngay ngắn, chiếc bàn ở trước mặt hấn không được nhiễm một hạt bụi, nước trà đã để trong một khắc sẽ không uống, mỗi lần đều sử dụng một cái khăn tay không phải là cùng một loại, hấn lúc nhàn rỗi sẽ đọc sách, lúc thì đọc Sùng Minh huyện chí, lúc lại đọc Tấn An liệt truyện. Khi hấn suy nghĩ có chút uể oải sẽ dùng khớp xương ở ngón trở nhẹ nhàng gõ lên mặt, tình hình đặc biệt như lúc ấy, hấn sẽ thích chí trêu ghẹo với người khác, nếu lúc đó tâm tình vô cùng tốt, sẽ vui vẻ cười chế nhạo.

Cứ như thế mấy ngày, khi ta lại một lần nữa giả vờ đến đến chỗ hấn làm việc quá nhiều, đã bị gọi lại.

Về mặt của Dung Đức thoát nhìn vô cùng giống như ôm cây đợi thỏ, dùng cây quạt chỉ chỉ vào trong phòng ngầm hỏi ta đang làm cái gì.

Ta xấu hổ nói: “ Ta! ta để lại một chút đồ vật này nọ.”

Hấn ôm một cánh tay, cực kỳ không khách khí nói: “ Người đem đồ vật này nọ để lại ở trên bàn của bản đại nhân làm cái gì?”

Ta ra sức vắn xoắn một góc áo nhìn hấn, tự nhiên sinh ra cảm giác u oán. Nói như vậy thì Dung Đức đã hiểu được ý tứ của ta nhưng da mặt hấn lại bắt đầu dật dật nói:

” Nói như vậy, túi thơm ngày hôm qua, bức thư của ngày hôm trước, còn cả vòng hoa to với năm màu đỏ thắm của ngày hôm trước nữa, đều là do người đặt ở đó?”

Ta nhỏ giọng nói: “ Đó là cây cảm chướng.”

Hắn nhăn trán nói: “ Người thỉnh thoảng còn cầm theo cái bô lén lút bám đuôi phía sau bản đại nhân.”

Ừ! Ta thừa nhận cảnh tượng kia quả thật có chút bất nhã. Sở dĩ ta có hành vi bất nhã như vậy đơn thuần là vì muốn che dấu, hơn nữa ta cảm thấy cần phải cường điệu một chút: tuy rằng ta cả ngày bám theo Dung Đức nhưng tối thiểu thì ta vẫn có chút hành vi thường ngày. Ta nói: “ Hiện tại, ta đã làm xong việc, ta sẽ không làm chuyện xằng bậy, hơn nữa ta cũng sẽ không quấy rầy đến người nữa, Dung Đức.”

Dung Đức thở dài thật sâu, ngẩng đầu nhìn trời nói: “Sẽ không làm chuyện xằng bậy, người chắc chắn sao? Vậy thì ngày hôm qua là ai theo đuôi vào cả vào nhà vệ sinh, liên lụy bản đại nhân không dám đại tiện chứ.....” Mặt của ta đỏ lựng lên, thật muốn chui đầu xuống đất, cảm giác tầm mắt hắn dường như đang dừng ở trên đỉnh đầu của ta, giọng nói trầm sâu tối tăm nói: “ Người lại thích ta đến vậy ư.

6. Chương 6

Ngay lúc đó ta quá mức quần bách, vậy nên hoàn toàn không có phát hiện ra lời nói của hắn có sự khác thường.

Hắn nói: “ Hay nên nói là người đã nghe được tin tức gì?”

Ta mơ hồ hỏi lại: “ Tin tức gì?”

Hắn cười cười: “ Người cho rằng ta là ai? “

Ta cảm thấy hoàn toàn bị chóng mặt, mơ hồ nói: “ Người là Dung Đức.”

Hắn không nói gì nữa, mà nhìn ta thật sâu, sau đó liếc mắt một cái, trên mặt hắn có biểu hiện rất kỳ quái, quả thực có chút ý vị thâm trường (1), càng làm nổi bật ánh mắt sâu thẳm giống như hồ nước của hắn, khiến kẻ khác không chỗ nào có thể che giấu. Lúc đó, ta cảm thấy hoảng hốt, trộm nhìn theo hắn đang đi đến chiếc bàn dài, thò tay lấy món đồ đang đặt ở trong phòng. Ta trong lòng nghi ngờ Dung Đức sẽ ném món đồ kia vào mặt ta, loại cự tuyệt như vậy dùng ngón chân để nghĩ cũng biết vô cùng kịch liệt và đau đớn. Vì ngăn chặn loại thảm kịch như vậy phát sinh, ta quả quyết nhìn vào khoảng không chính chắn đón trang phục nói lời từ biệt, đang định nhắc chân chạy thì bỗng nghe hắn quát: “Đứng lại!”

Mặt ta biến sắc, cứng ngắc quay người lại, trộm thấy vẻ chế nhạo của hắn khi đem hồ lô rượu ta để lại đưa lên miệng đùa nghịch, khóe môi cong lên khiến cho sắc mặt hắn tăng thêm năm phần linh hoạt tươi sáng.

Hắn nhẹ nhàng buông hồ lô trong miệng ra, ngửi ngửi một chút, cười nói: “ E rằng đây chính là rượu xương bồ được giữ lại từ tết Đoan Ngọ. Cùng nữ như người thật to gan, sợ là đã ăn trộm phần chủ tử uống còn thừa?” Lời nói của hắn có ý khinh thường làm cho ta có chút buồn bực, ta nói: “Quả thật là rượu còn lại từ tết Đoan Ngọ, cũng do chính tay ta ủ, người khác uống thừa ta sẽ không đưa cho người.” Hắn nói: “Thật không? Có phải hay không cảm thấy bản đại nhân thể nào cũng sẽ nhận lấy phải không? “ Ta nhất thời để lộ ra một chút khí thế nói: “ Người nếu như không muốn uống, tất nhiên có thể không cần nhận..... Không nhận thì không nhận, đừng ”” tát “” vào mặt ta.” Nói xong ta kinh ngạc đứng đó, bởi vì hắn đã đi tới trước mặt, dùng một loại động tác vô cùng quyên thuộc nhẹ nhàng cốc lên trán ta.

” Đồ ngốc.” Hắn nói.

Về sau lúc buổi tối nhớ lại chuyện đó, ta nghĩ thể nào cũng không hiểu được tại sao lại biến thành kết quả như vậy. Chỉ nhớ rõ ta choáng váng ngẩn người nửa ngày, rồi sau đó giật mình, ta thậm chí ra sức véo vào đùi một cái, ta lại lấy hết sức bình sinh dùng tốc độ nhanh nhất quay về phòng ngủ, vỗ vỗ nước rửa mặt, mở hộp đồ trang điểm, lại lấy từ dưới đáy hòm một kiện quần áo mới tinh của cung nữ, nét mặt toả sáng đi

đến bên hồ sen nhỏ, sau đó lại dùng cử chỉ nho nhã nhất từ trước tới giờ, nhẹ nhàng chậm chậm bước trên con đường mà ta đã đi hơn ba năm, cuối cùng xấu hổ đứng ở trước mặt của Dung Đức.

Lúc đó trăng sáng gió mát, bầu trời đầy sao sáng rực chiếu xuống trước bậc thềm.

(1) - ý vị sâu xa

7. Chương 7

Một hồ lô rượu xương bồ kia, chúng ta uống suốt năm buổi tối, bởi vì trước khi khóa cửa phải trở về, trên người nếu mang theo mùi rượu, nhất định sẽ trốn không được nghi trượng của lão ma ma vọng, vắn, vắn, thiết, cho nên chỉ dám uống qua loa rồi dừng lại.

Uống hết rượu, chúng ta đem nó chôn dưới một gốc cây hoa thực được, vào đêm gặp mặt thì hai người lại cùng nhau đào nó lên. Một hành động nho nhỏ lại khiến cho chúng ta mỗi một lần gặp mặt càng phát ra vẻ ám muội kỳ quái, trên mảnh đất kia cũng bất ngờ sản sinh ra nhiều chuyện vô cùng thú vị. Mà cái hồ hoa sen kia lại trở thành thánh địa vui sướng. Khi xấu hổ ban đầu qua đi, ta trở nên giống như kẻ điên. Ta sẽ hi hi ha ha cười với một hồ nước hoặc hát to giữa cung điện quanh quẽ. Ta bẻ cây sen, từ trong vũng bùn xì xào thổi ra một chuỗi bọt khí, động tĩnh như thế ắt phải kinh động đến con ếch đêm đang ngủ đông, ộp ộp oạp oạp chạy chốn khắp nơi. Dung Đức vẫn như trước nói ta là đồ ngốc. Hắn lấy một chiếc lá sen ở ngay bên cạnh thay cho chiếc chén, tao nhã đưa rượu lên miệng uống.

Ta bắt đầu khoe khoang chém gió lung tung với Dung Đức, kể cho hắn nghe về một số giai thoại hoặc điển cổ giữa thâm cung này. Ta nói hồ hoa sen này có oán linh(1), không biết vùi lấp bao nhiêu tính mạng của các cung phi thất sủng, nói xong thì một bên cánh tay đã nổi da gà, còn không quên giả bộ làm con hồ li có ba đuôi rất to. Sau đó, ta sẽ nhìn Dung Đức nói: “Sợ không? Hắc hắc, có ta ở đây rồi, không cần sợ.” Tranh thủ thời cơ ngồi vào bên cạnh hắn. Cũng không ngờ được hắn bỗng dưng yếu ớt quay sang nói: “Đúng là có người nào đó đang chạm vào phía sau lưng người.....”

Sau đó, sao sáng rực rỡ bỗng biến thành mờ ảo, vẻ mặt Dung Đức cũng trở lên mơ hồ, càng sát lại càng gần.

Hắn nói: “A Bích, ta hình như thật sự có chút thích người.”

Mặt mày của hắn vẫn như trước khiến cho ta cảm thấy bị đùa bỡn. Ta nghĩ hoạn quan thì vẫn không thể động tĩnh, Dung Đức chỉ sợ là đang đùa bỡn ta, khả năng này chiếm đa số. Nhưng mặc dù như thế, ta như vẫn như cũ buông thả bản thân say mê trong vùng sao sáng rực rỡ kia.

Mấy ngày sau, thủy triều gợn sóng ầm ầm, nội cung trời nắng bỗng nổi sấm sét xuất hiện một chuyện đại sự: Trang phi nương nương đột nhiên nổi điên, dùng chiếc kéo sắc rạch lên mặt vị tiểu chủ của Lưu Hoa Cung. Hoàn nghi là bị người ta sử dụng vu thuật điều khiển, khiến cho tâm hồn nhất thời mê loạn.

Tin tức vừa phát ra, trong cung mỗi người đều cảm thấy bất an. Một ngày sau, trong kinh mật báo, trong cung của ti chương đại thái giám ở Bích Vân Cung lục soát ra một chỗ bí mật, chuyên để khâu hình nộm là vật để làm phép điều khiển vu cổ. Vì thế cùng ngày đó, từ chủ tử của Bích Vân Cung cho đến cung tỳ thái giám ở bên trong tính cả ta là hơn mười người đồng loạt bị đưa vào biệt giam.

(1) - oan hồn

8. Chương 8

Phòng tạm giam u ám, ẩm ướt, oi bức, tràn ngập một loại không khí âm u chết chóc.

Cùng trong ngực thất, đại khái đều là các cung tì thân phận tương đương, các nàng ngay lúc đầu cũng sợ hãi không cam lòng, cổ sức kêu la, rên xiết, khóc lóc đau đớn, hoặc chỉ trích lẫn nhau, nhưng trong tình cảnh như vậy nỗi tuyệt vọng rất nhanh đã khống chế bọn họ. Lại trải qua một ngày chưa được ăn uống, ngay cả mấy cung tì xảo quyệt cũng dần im lặng.

Trong thâm cung này, tai họa khủng khiếp nhất chính là bị liên lụy, mạng người chẳng qua là con kiến. Chỉ sợ ngay cả người vụng về nhất cũng hiểu được, một khi đã đến nơi này, tám chín phần mười chờ đợi chỉ là một cái kết thúc mà thôi. Ngẫm lại còn có chuyện gì so với chuyện này tuyệt vọng hơn?

Thời gian ở đây chẳng qua mới được một ngày rưỡi, đã có người bởi vì không chịu được hình phạt thống khổ mà cắn lưỡi tự sát. Lúc sau, lại càng có nhiều người bị chết, thành linh xảy ra, thi thể lạnh như băng tiêu diệt dần nỗi khát vọng sẽ may mắn thoát được, còn sót lại trong lòng mỗi người.

Ta đồng ý là nhóm cuối cùng bị thẩm vấn. Lúc ấy, ta đã đối diện hai mắt đều nổ đom đóm, đứng cũng đứng không vững. Bị hai thái giám kéo đi giống như kéo một con chó chết mang ta tới hình phòng (1). Chỗ đó đang xử lý một khối tay chân biến dạng đã bị kẹp khỏi thi thể. Trường hợp đó đã hoàn toàn thức tỉnh chỗ sâu trong ký ức của ta, hồi tưởng lại những hình ảnh đáng sợ ở nơi này, ta quỳ rạp trên mặt đất bắt đầu run rẩy.

Bên tai bỗng dưng lại vang lên một giọng nói thờ ơ:

” Công Nghi thị? Không biết có cùng một nhà với Tín Dương Nghĩa Hầu Công Nghi, có thể có liên quan không?”

Thái giám giọng nói cực nịnh nọt vội vàng đáp lại: “ Hồi vương gia, cung tì này đúng là hậu nhân của Tín Dương - Công Nghi thị.”

Lòng ta chấn động, nghe thấy giọng cười “ Xuy xuy “ đầy giễu cợt. Vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện, phía trước chỗ ngồi ở chính giữa hình phòng, không biết từ khi nào đã che một bức bình phong, đuốc sáng treo cao, chiếu ra bóng người thấp thoáng sau bức bình phong.

Chỉ nghe người nọ miễn cưỡng nói: “ Xưa nay nghe thấy gia đình Tín Dương Nghĩa Hầu nghĩa bạc vân thiên (2), có hiệp khí (3). Chuyện xưa Công Nghi Công vì một lời hứa, cưới ngựa cả ngàn dặm, một mình đi đến phương Bắc nơi sinh sống của người Hồ, cứu tử nhất sinh (4), vẫn là câu chuyện được mọi người ca tụng. Từ đời cao tổ uyển thác tới nay, Công Nghi thị luôn tự cho mình là trung liệt, khăng khăng tỏ ra trong sạch đối với việc của triều đình luôn tỏ ra không ăn ý. Hơn mười năm trước, cùng với phụ thân của ta triều chính không hợp, cuối cùng dâng tấu từ quan đưa cả nhà về quê cũ, cũng phát lời thề, nói rõ Cơ gia chúng ta một ngày còn tại triều, Công Nghi thị một ngày cũng không làm quan.”

Bóng người trên bình phong vỗ tay cười, giống như cực vui nói: “Hôm nay bốn vương thật phải mở mang tầm mắt, xem hậu nhân của Công Nghi thị, đến tốt cùng có bao nhiêu tiền đồ!”

Khi đó, ta nghe thấy vậy, trong lòng cực kỳ bị thương. Ta nghĩ, lúc này gian tặc ở trước mặt. Hôm nay, nhất định là muốn khiến cho tổ tông mất mặt.....

(1) - Phòng tra tấn hoặc thẩm vấn

(2) - Nghĩa khí ngút trời mây

(3) - Khí phách hào hiệp

(4) - Chín phần chết một phần sống

(5) - Uyển thác: gởi gắm (trước khi chết gởi gắm con cái lại cho người khác, thường chỉ vua chúa gởi con cái lại cho đại thần)

9. Chương 9

Gian phòng đầy hình cụ, áp lửa, nồi sắt, xiềng xích sắt, thanh nẹp, ghế cộp, hình dáng dữ tợn giống nhau đáng sợ tựa Như Lai tự mình đi vào ma ngục âm u.

Từ lúc bắt đầu, trong người ta không ngừng run rẩy từng cơn. Nghe xong lời nói của người đàn ông kia, suy nghĩ thêm một chút, da đầu lại càng thêm run rẩy. Lúc ấy, ta nghĩ biểu lộ “ Khí tiết “ hai chữ kia với ta mà nói giống như là mây bay nơi chân trời, bởi vậy ta nói: “ Giống như vương gia đã thấy, nữ tì đã đói đến không còn sức lực, không cần phải dùng cực hình, chỉ một cái bánh màn thầu là có thể hạ gục được nô tì.”

Người đàn ông cười nói: “Người thật thành thực. Thế nào, tổ tiên nhà ngươi có đức độ như vậy. Hậu nhân như ngươi cũng không sợ Cơ thị ta thông đồng làm bậy hay sao?”

Lời nói của ta đứt quãng cực kỳ mệt mỏi và kiệt sức: “ Bất hòa của tổ tiên lúc trước, là do khi vào châu không hòa hợp, nói trắng ra thì hai nhà cũng không thù không hận, nô tì cảm thấy cũng không có cái gì cần để trong lòng. Về phần việc triều chính, nô tì không có khả năng nhúng tay. Đã không thể nhúng tay thì nô tì đâu có dính dáng đến chuyện gì.....”

Hắn ha ha cười nói: “ Tốt lắm! “

Một đĩa bánh màn thầu bề mặt tinh mịn đặt ở trước mặt ta.

Màn thầu kia vẫn đang bốc hơi, đối với người đói bụng hai ngày mà nói, còn có cái gì có sức hấp dẫn hơn so với cái này? Bởi vậy ta sau khi bị sưng sốt nửa nhịp, gần như liều lĩnh chộp vội về phía đĩa bánh màn thầu. Nhưng lúc sắp vồ được thì đĩa đồ ăn đã bị nhấc đi.

Cảm giác khuất nhục và thất bại khiến cho ta chán nản vô cùng, nước mắt lại ứa ra một chút.

Ta nghe thấy giọng nói vô cùng đáng giận kia hỏi: “ Bụng rất đói ư? Nếu như ngươi đồng ý với bốn vương một chuyện, bốn vương chẳng những có thể cho ngươi ăn no ngay lập tức, còn có thể đảm bảo ngươi sẽ bình an vô sự.”

Ta run rẩy nói: “ Chuyện gì? “

Cách bình phong truyền đến âm thanh khe khẽ của chén trà va chạm vào nhau, nhìn cái bóng có thể thấy rõ ràng động tác của người nọ ngừng lại một chút. Lúc ấy, ta không hiểu nên cảm thấy được có chút kỳ quái, vì thế cố gắng mở to đôi mắt mở nhìn chăm chăm vào bức bình phong, lại nghe thấy hắn nói: “Bốn vương nghe được mật báo, nghe nói ngươi cùng một thái giám gọi là Dung Đức qua lại rất bí mật, chuyện bốn vương muốn ngươi làm rất đơn giản, chỉ cần ngươi đem chuyện vu cổ của Bích Vân Cung đổ lên đầu người đó là được.”

Ta giật mình cười nói: “ Vương gia muốn nô tỳ làm chứng cứ giả? “

Hắn gạt đầu nói: “ Đổi một mạng của ngươi.”

10. Chương 10

Ta đã có một giấc mơ thật dài. Trong mơ, đầu của ta vang lên giọng nói:

” Không cần cân nhắc, ta cự tuyệt.” Người đàn ông kia nói: “ Ngươi không hối hận ư? Ngươi chỉ có một cơ hội này thôi.” Hắn lại nói: “ Thật không? Tốt lắm. Cho nàng một chút cơm no, đưa nàng ra đi.”

Nếu có người hỏi chết đói với chết no thì cái nào khó chịu hơn? Ta nghĩ. Hiện tại, ta có thể lấy kinh nghiệm của mình để trả lời vấn đề này, khi từng lớp, từng lớp giấy được quét lên mặt ta khiến ta hít thở không thông thì..... ta thật là hối hận lúc trước đã ăn rất no.

Lúc sau, toàn thân nhẹ nhàng phát phơ bồng bềnh, tựa như đang đi trên một con đường thật dài. Hai bên đường là những người chết già ở trong cung. Cung nữ tuổi già không nơi nương tựa khóc thê lương đau đớn,

ta cảm giác được một trận buồn bã, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô tận, không kiềm chế được quay đầu lại nhìn vào hư không hô to khàn cả giọng: “Làm ơn nói với Dung Đức giúp ta, ở chùa chiến tốt xấu gì cũng lập cho ta một tấm bài vị, ta không muốn vẫn bơ vơ một mình!”

Trong mơ, đầu của ta lại vọng lên một âm thanh thật dài, bơ vơ một mình, bơ vơ một mình, bơ vơ một mình —— rung động khiến lỗ tai của ta đau buốt từng đợt. Lòng ta có chút sợ hãi, đột nhiên cảm giác bàn tay được nắm lấy, một giọng nói ôn nhu mỉm cười trả lời: “Được, ta dĩ nhiên là bằng lòng.”

Ta kinh ngạc mở mắt ra, đập vào mắt là móc vàng màn lụa, một gian phòng rộng rãi chưa từng thấy từ trước tới nay.

Mà người trước mắt..... Ta giật mình nhìn khắp người một lần, đôi mắt nhất thời đỏ lên.

Ta khàn khàn cổ họng nói: “Dung Đức, người tại sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ người cũng bị giết hại?” Chỉ là không ngờ địa ngục lại có quang cảnh xa hoa rộng rãi đến vậy.

Dung Đức ngẩn ra, ta nghẹn ngào nói: “Quả nhiên gian tặc kia không hề bỏ qua cho người.”

Ta mất mở trừng trừng nhìn thấy vẻ mặt Dung Đức đầu tiên là đỏ khốc đỏ cười sau đó lại biến thành hơi hơi xấu hổ. Hắn thanh thanh cổ họng nói: “Vốn dĩ muốn để cho người nghỉ ngơi thật tốt, sau đó mới nói cho người biết. Đã như thế ——”. Hắn mỉm cười, tà áo theo động tác của hắn mà lay động. Lúc này, ta mới phát hiện hắn đang mặc trên người không phải là trang phục màu xanh lục rộng thùng thình của thái giám, mà là một bộ y phục hàng ngày, hình thức mặc dù đơn giản, chất liệu lại cực kỳ tinh mỹ.

Trực giác khiến cho ta có cảm giác sợ hãi. Ta hai mắt mở to ngơ ngác nhìn Dung Đức đứng dậy, đi thẳng vào phía sau bức bình phong bằng ngọc sơn đen ở trong phòng. Ta nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc chiếu ở trên bức bình phong bằng ngọc sơn đen kia, rồi sau đó hắn thấp giọng nói: “A Bích, vẫn như trước không nhận ra ta sao? Ta đúng là Cơ Vương Văn, tự Dung Đức.” Hắn cười cười, rồi nói tiếp: “Năm nay hai mươi hai, chưa có chính thê.”

11. Chương 11: Vĩ Thanh

Cung tường thật dài ở trước mắt. Trên mặt đất, hai bóng người đang sóng đôi.

Hắn nói: “A Bích, đã đi đến tận đây, người vẫn còn khẳng khái giữ quyết định kia sao?”

Ta gục đầu xuống.

Hắn nói: “Trên đường đi đến đây, bốn vương tự ngẫm lại mình, quả thật cách làm của bốn vương có chút không thỏa đáng. Nếu như người vẫn muốn quay về, bốn vương vẫn cho người một cơ hội lựa chọn như trước. Sau này, bốn vương nhất định bù đắp cho người thật tốt.”

Ta quỳ xuống trước mặt hắn, khẩu đầu thật mạnh nói: “A Bích đã quyết định quay về cung.”

Giọng nói của hắn đã trầm xuống nói: “Cho bốn vương một lý do.”

Ta nói: “A Bích phải về cung, tìm người có thể cùng ta xới đất chôn rượi hoa mai, ban đêm cùng nhau nói chút chuyện hoang đường, sẽ mừng ta khờ - Dung Đức..... Vương gia cao cao tại thượng, không phải là người mà A Bích muốn tìm kia.”

Ta hiểu được lời nói của mình vô cùng tùy hứng. Một khắc kia, ta không hiểu được suy nghĩ của Dung Đức là thế nào, là cảm thấy thật vô vẩn, hay là có chút cảm động. Chỉ có ánh mắt phức tạp của hắn dường như đang dừng lại ở trên đỉnh đầu của ta. Thật lâu sau mới nghe thấy hắn nhẹ nhàng mỉm cười nói: “Cũng được! Lúc trước, bốn vương đồng ý để người tiếp cận, đúng là có chút vớ vẩn. Hiện giờ, lại một lần nữa cùng người ngốc nghếch một hồi, sẽ như người mong muốn.”

Hắn nói: “Công Nghi Bích, là người tự đánh mất đi cơ hội. Bốn vương chỉ đồng ý tiếp nhận người một lần duy nhất này thôi.”

Lời nói của hắn khiến ta nước mắt tuôn rơi.

Hắn nói: A Bích người đi trước.

Ta nói: Vương gia đi trước.

Hắn cười cười, đã như vậy, từ đầu đến cuối vẫn là mỗi người đi một ngã.

Ráng chiều rơi rải khắp nơi, kéo dài chiếc bóng. Ta quỳ tại chỗ lại dập đầu ba cái, hắn yên lặng nhận. Rồi sau đó, đều cùng xoay người.

Về sau ta nghĩ lại, đoạn thời gian này, càng lúc thêm mơ hồ, chỉ sợ lúc ấy chưa từng có một đoạn đường dài kia. Bước chân ta bất định của ta lững thững đi trên đường, cuối cùng không kiềm chế được quay đầu nhìn lại.

Người đàn ông kia giống như cảm giác được, cũng quay đầu lại, cùng ta nhìn nhau.

Ánh mắt hắn có chút mong mỏi, tựa như có chút ám áp mê hoặc quen thuộc, giống như đêm kia, hắn càng lúc càng gần, dùng giọng nói không gì sánh được nói: “A Bích! Ta dường như thật sự có chút thích ngươi.”

Một khắc kia, suy nghĩ của ta dần trở lên xa xăm.

Năm Hi Hòa thứ chín, Tiêu Thuần hoàng hậu trước bị phế bỏ, sau lại bị vu oan mà chết. Trước khi uống thuốc độc đã bí mật dùng bồ câu đưa thư gọi ta tới trước mặt, đem một bức huyết thư giao vào tay ta.

” Tín Dương Nghĩa Hầu cả nhà trung liệt, nghĩa bộ vân thiên (1), chuyện xưa Công Nghi Công vì hết lòng tuân thủ một lời hứa khiến cho kẻ khác phải kính nể. Ngươi là người bản cung liếc mắt một cái đã lựa chọn giữa bao người, tuy là nữ tử nhưng bản cung lại tin tưởng chắc chắn ngươi sẽ không làm bản phủ thất vọng. Oan khuất của ta, nhờ ngươi tìm một thời cơ thích hợp, hoặc là chờ sau khi thái tử đăng cơ, đem chuyện này phơi bày khắp thiên hạ. Ngươi phải cố gắng sức để hoàn thành, ngươi có đồng ý không?”

Ta nói: “ Nô tì đồng ý.”

Từ mười bốn tuổi đến mười bảy tuổi, bức thư hòa máu và nước mắt kia, cả nét chữ bằng máu đỏ, người nhút nhát như ta chưa từng quên.

Vu cáo người là Trang phi, đứng sau lưng nàng chính là Cơ Vương.

Cơ Vương - Dung Đức.

Cảnh trong mơ kiều diễm mà xinh đẹp, khiến người mê loạn, nhân một hồi say rượu, một cái xoay người chấm dứt tại đây.

Dung đức, lần sau gặp mặt, đó là địch nhân rồi.

(1) - Nghĩa khí ngút trời mây

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-dien>